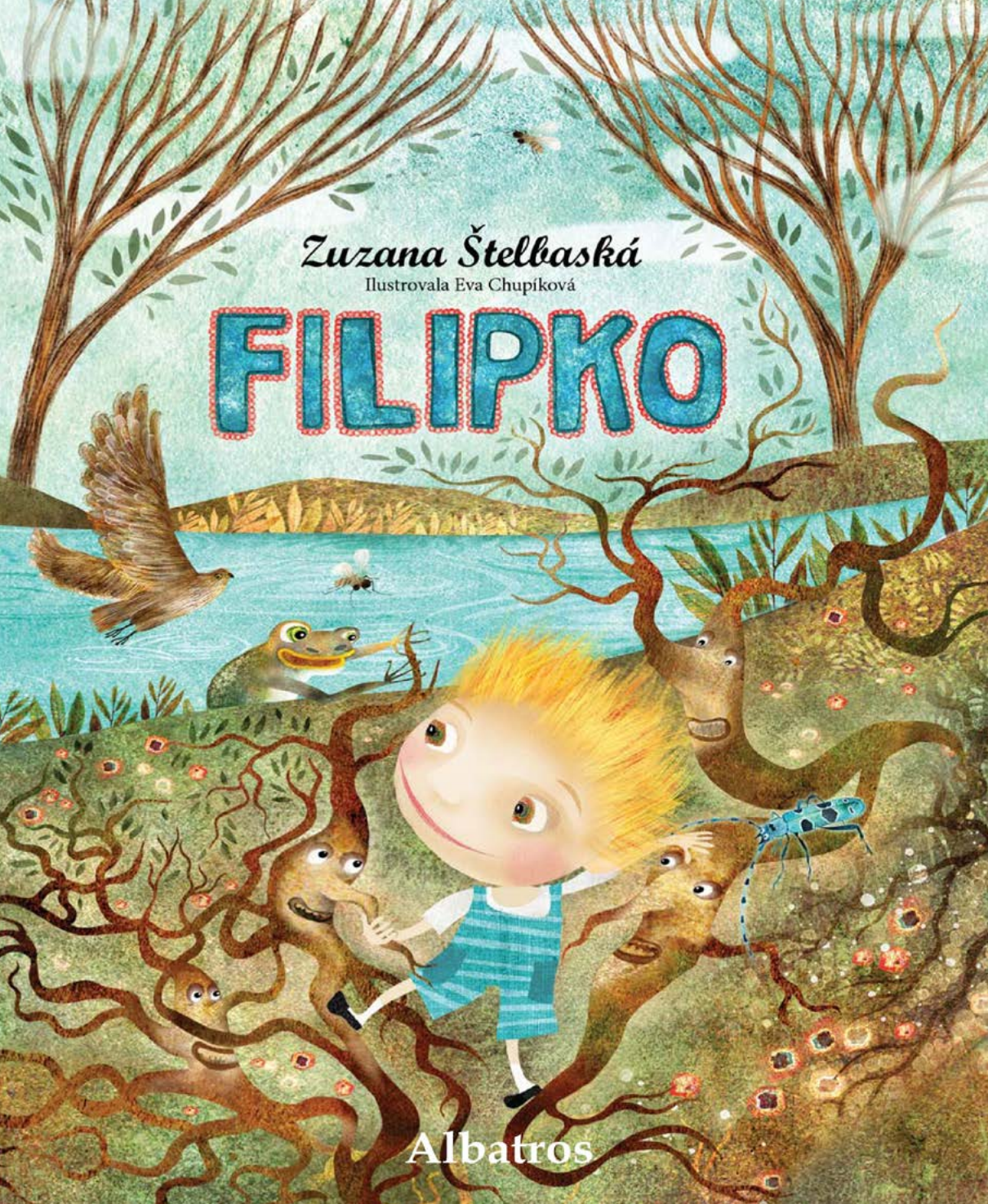

Zuzana Štelbaská
Ilustrovala Eva Chupíková

FILIPKO

Albatros

© Zuzana Štelbaská, 2016
Illustrations © Eva Chupíková, 2016

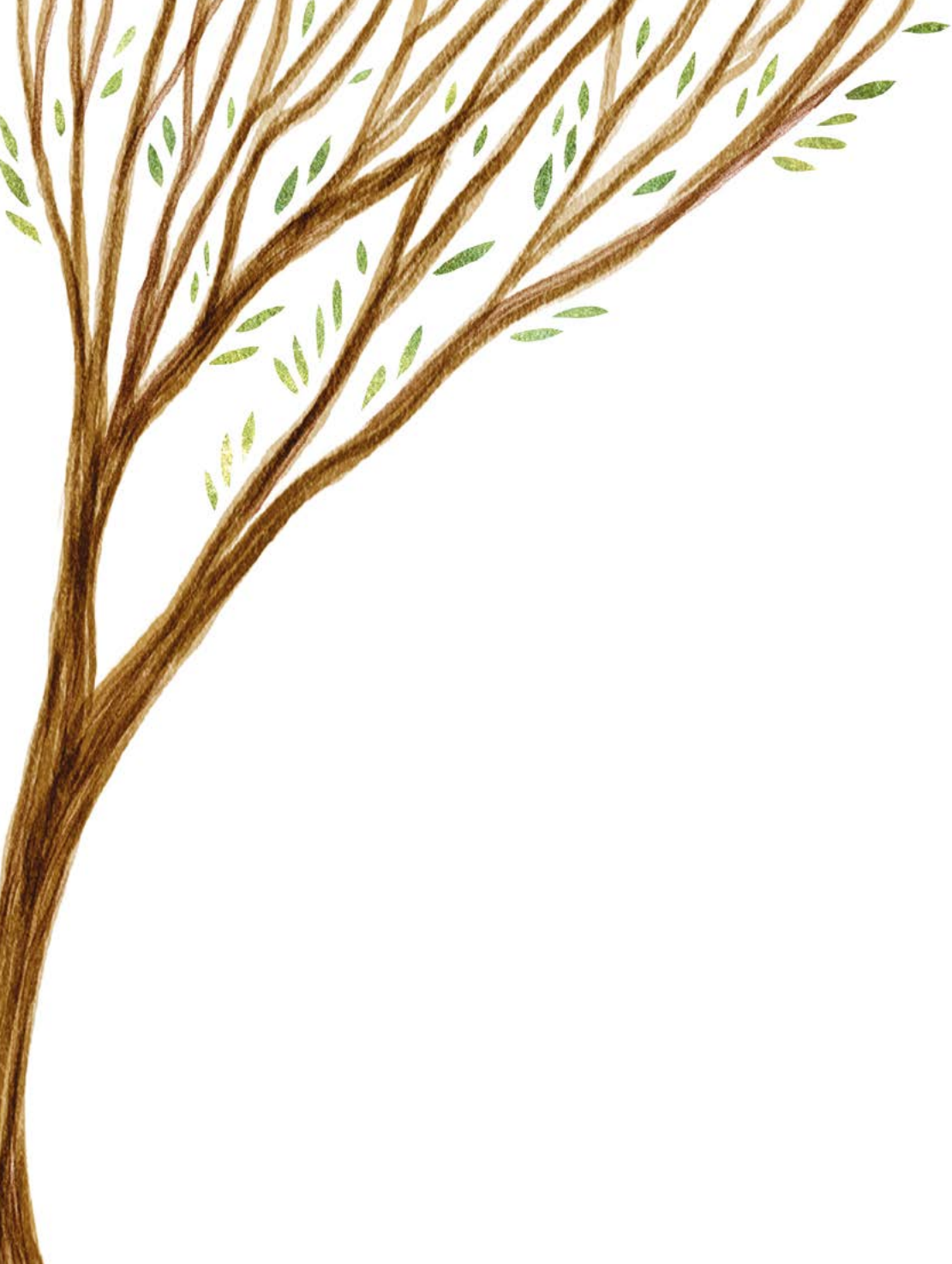
ISBN v tlačenej verzii 978-80-56-60009-2
ISBN e-knihy 978-80-56-64626-7 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

Zuzana Štelbaská
Ilustrovala Eva Chupíková

FILIPKO

Albatros

SKRÝŠA

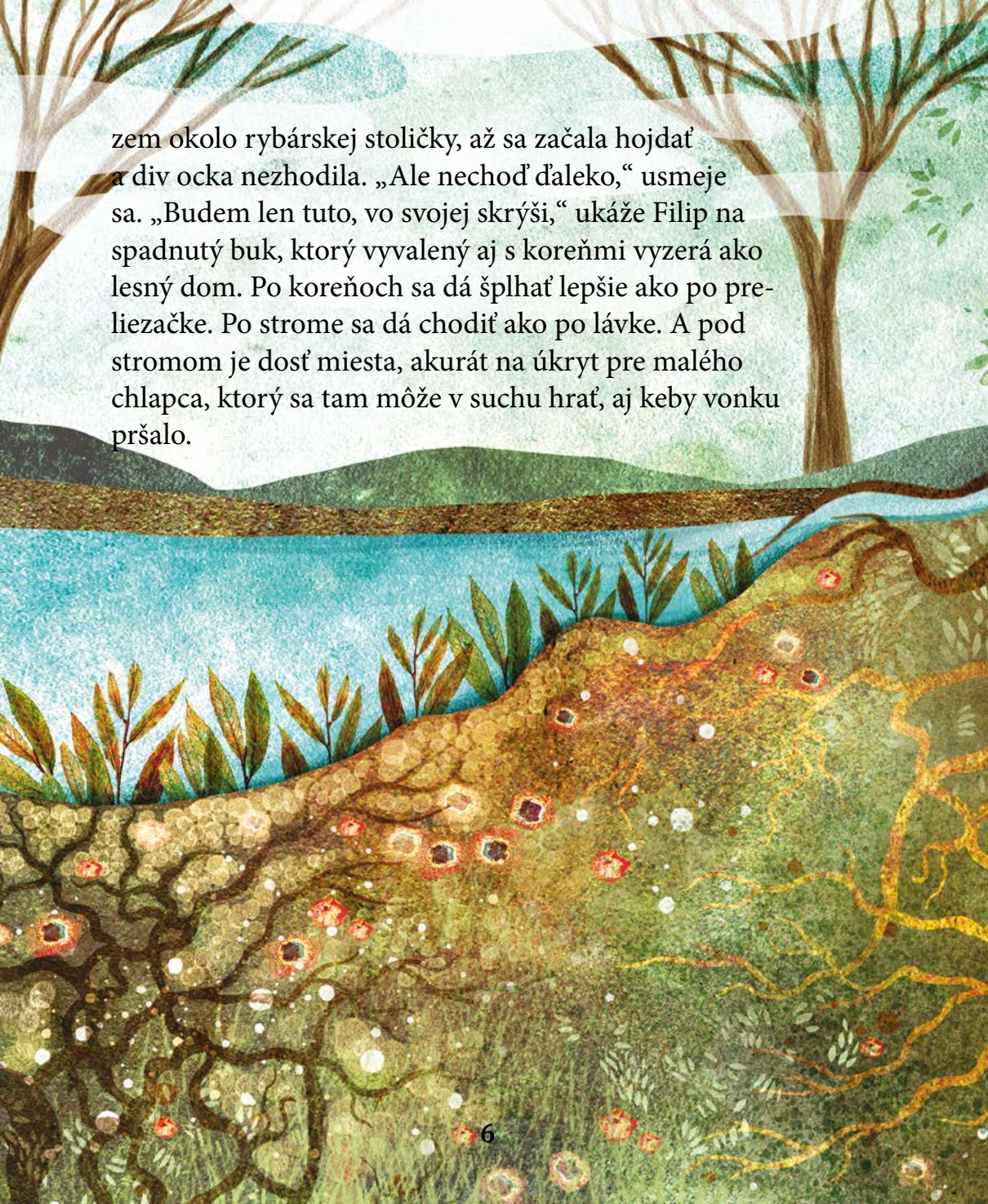
Pomaličky, potichučky šúchajú sa dve kolená po vlhkej zemi. Pred nimi sú dve malé ruky, celé od piesku a hlíny. Vo vysokej lesnej tráve by sa mohlo zdať, že sa tam ukrýva zviera. Možno vlk. Alebo rys. Lenže ani jedno z toho nie je pravda.

Kuk! Nad trávou sa objaví strapatá hlava. Jej vlasy majú farbu pšenice, ktorá práve dozrieva na poli. Pod vlasmi sú dve bystré oči, nos ako gombička a doširoka usmiate ústa.

„Ja som Filip, lesný škriatok,“ zašepká chlapec a kolenačky sa presunie pod hrab pri jazere. Tam má jeho ocko naukladané udice, podberáky, tašku s jedlom pre nich a škatulky s pochúťkami pre ryby.

Ocko dokáže celé hodiny sedieť, čítať alebo pozeráť sa na hladinu jazera. Od skorej jari do neskorej jesene trávi každú voľnú chvíľu pri rybách. Možno aj z Filipa bude raz rybár. Len keby pri tom nebolo treba toľko vysedávať! Filip vydrží sedieť len chvíľu. Potom ho vždy čosi zaujme. Les je totiž plný najzvláštnějších vecí a obyvateľov.

„Hopla!“ mykne ockom. Skoro spadol zo stoličky. „Už ti je dlhá chvíľa,“ vzdychne si, keď vidí, ako Filip paličkou rozryl

zem okolo rybárskej stoličky, až sa začala hojdať
a div ocka nezhodila. „Ale nechod' ďaleko,“ usmeje
sa. „Budem len tuto, vo svojej skrýši,“ ukáže Filip na
spadnutý buk, ktorý vyvalený aj s koreňmi vyzerá ako
lesný dom. Po koreňoch sa dá šplhať lepšie ako po pre-
liezačke. Po strome sa dá chodiť ako po lávke. A pod
stromom je dosť miesta, akurát na úkryt pre malého
chlapca, ktorý sa tam môže v suchu hrať, aj keby vonku
pršalo.

Filipko má okrem ocka aj mamu. Mama však na ryby nechodí. Oveľa viac času trávi v záhrade pri dome spolu s Filipkovou staršou sestrou Zorničkou. Zornička je školáčka. Je už veľká, môže sama navštevovať spolužiačky a chodiť na prechádzky so psou kamoškou Titi.

K tejto rodine patrí ešte Líza, mačka, ktorú Zornička našla ako malé mačiatko. Zornička, Titi a Líza sa najradšej spolu hrajú na záhrade, ale to je celkom iný príbeh. Filipko ich má všetky veľmi rád, no predsa je najradšej s ockom v lese pri jazere.

Kým ocko chytá ryby, Filip sa hrá na lesného škriatka. Les je jeho skrýša.

„Ententičky, brmbolíčky,“ ťuká Filip paličkou po suchých bukových koreňoch. Rád si vymýšľa nové slová. Buk k nemu naťahuje koreňové ruky, vyzerajú ako malí škriatkovia. „Brmbolíček, Stromočíček, Trboľa a Prdoľa,“ smeje sa Filip, keď dáva bukovým škriatkom mená.

„Filipko, ideme domov,“ volá na neho ocko. Už sa zvečeriло a majú najvyšší čas vrátiť sa. Filip sa chytró postaví, ale zamotá sa do Prdoľu a Trboľu.

„Šteklíte ma, šteklíte,“ chichoce sa. „Už ma pustite,“ oprašuje si tričko od suchej hliny zachytenej na koreňoch. „Prídem sem aj zajtra. Viem to,“ povie Filipko svojej skrýši. „Prajem ti dobrú noc, les. Zanedlho ťa zase navštívím.“

PSTRUH

Sú dni, keď ocko nahodí udicu a chytá ryby. Občas sa nejaká na návnadu zakvačí. Ocko ju vytiahne, pomeria, poťažká a znova pustí do jazera. Filipko už videl mnoho rýb. Boleňa, ostrieža, pleskáča, jalca, lieňa, karasa i červenicu. Páči sa mu kapor i zubáč. Sú však aj dni, keď ocko iba hádže potravu rybám do jazera a teší sa, že im chutí.

„Môžem sa ísť hrať do potoka?“ opýta sa Filip ocka, pretože zistil, že dnes sa loviť nebude. Udice ostali nerozbalené, zato rybacia hostina je nachystaná.

„Môžeš, ale ostaň blízko, aby si ma počul, keď na teba zavolám.“

Filipko sa v lesnej skrýši povyzúva z topánok a ponožiek. Podá ich bukovému škriatkovi Brmbolíčkovi, ktorého koreňové ruky sú najmocnejšie. Nohavice si vysúka vysoko nad kolená.

„Jáááj, vodička studená! Studenička! Aká si mokrá,“ dodáva si Filip odvahy, keď vkročí do potočného prúdu. Musí dávať pozor, aby v ňom udržal rovnováhu. O chvíľu na chlad zabudne, sadne si na kameň a pozerá sa do vody. „Ocka sa

ryby neboja, lebo sa pri vode nehýbe. Skúsim to aj ja,“ povie Filip potoku.

„Udicu máš?“ spýta sa ho spoza chrbta tichý hlas ktorejosi ryby.

„Nemám,“ odpovie Filipko. Otočí sa a hľadá rybu vo vode. Ale nikoho nevidí.

„Tu som,“ povie ryba zľava. „A teraz som tu,“ smeje sa mu sprava. Filipko sa vrtí na kameni, pozerá sa tam i tam. Očami naháňa tmavý tieň pod vodou. „Pod' za mnou, keď sa nebojíš!“ povie ryba. Vyskočí nad hladinu a na slnku sa zaleskne jej koža. Je hladká a blýskavá, ako ukutá zo striebra.

„Pstruh!“ zvolá Filipko. Prejde pár krokov k miestu, kde mu voda siaha takmer až pod zadok, poriadne sa nadýchne a ponorí hlavu pod hladinu. *Ako má zažmúrené oči, predstaví si,* že i on je pstruh. Zamáva plutvami a ponorí sa hlbšie. „Viem sa potápať a plávať, kam chcem, to je paráda!“

„Vyskoč nad hladinu a chyt' muchu. Budeme súťažiť, kto ich pochyťá viac,“ volá na neho štíhla ryba.

Filipko sa pozrie hore. Svet z potoka vyzerá celkom inak, ako ho pozná. Obloha vodnej hladiny sa vlní. Slnko vo vlnách bliká. Stromy sa kníšu v odrazoch vody.

„Ako mám zbadať muchu, keď sa všetko hýbe? Vlny aj nebo. Z potoka je to vlnebo!“

„Plávaj rýchlo a potom skoč!“ volá na neho kamarát pstruh. Filipko to skúsi. Napne svaly a je to hračka! Ani nevie ako – skok! Otvorí papuľku a v letku chytí muchu. „Pozor, aby si neskočil na breh,“ povie ešte pstruh, „ryby vedia dýchať iba vo vode.“

„Lenže ja viem dýchať len na vzduchu,“ napadne zrazu Filipkovi. Vytiahne hlavu z potoka, otvorí oči a zhlboka sa nadýchne. Ešte hodnú chvíľu sa hrá so svojim novým kamarátom. Naháňajú sa, pstruh podlieza pod jeho rukami a plieska sa o hladinu tak, až je Filip celý mokrý. Okolo nich sa zhromažďí plno rýb z potoka a Filip sa nevie na tú krásu vynadívať.

„Už viem, prečo sa tak rád pozeráš na ryby,“ povie Filip ockovi, keď sa k nemu pribehne osušiť. „Je ich tak veľa! A každá je iná.“

„Ktorá sa ti páči najviac?“

„Pstruh! Dnes som sa s jedným v studeničke pozeral na vlnebo. Aj ma naučil chytať muchy, aha, takto,“ vbehne Filip do jazera, ponorí sa, hneď nato vyskočí z vody a ocka celého zašpliecha.

„A už sa budeme sušiť dvaja,“ smeje sa ocko, keď na konáre vešia mokré tričká dvoch lesných dobrodruhov.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Filipko***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.